

Svajonų
ROMANAI

Tango

SARAH MAYBERRY

Karštos naktys kitoje pasaulio pusėje

9,40 Lt / 2011 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Sarah Mayberry

**KARŠTOS NAKTYS KITOJE
PASAULIO PUSĖJE**

Romanas

Versta iš Sarah Mayberry , Hot Island Nights, 2010
© by Small Cow Productions Pty. Ltd., 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Elizabeta Meison spoksojo į rankoje laikomą vestuvinių dovanų sąrašą. Prabangiame lini-niame popieriuje po žalios ir auksinės spalvos *Harrods* logotipu rikiavosi eilutės su prestiži-niais pavadinimais: *Villeroy & Boch, Royal Doulton, Lalique, Noritake, Le Creuset*. Du servizai: vienas kasdienai, kitas - svečiams, virtuvės reikmenys, taurės, valgomieji įrankiai, šampano kibirėlis, vazos, padėklai, staltiesės...

Jei į vestuves pakviesti svečiai suneš bent pusę to, kas išvardyta, juodu su Martinu santuokinio gyvenimo pradžioje turės pilnus namus puikios kokybės gražių daiktų. Namai bus kaip iš paveikslėlio, tobuli iki smulkmenų.

Elizabeta priglaudė ranką prie krūtinės. Jai vėl suspaudė širdį, tarsi būtų trūkė oro. Mergina nuleido galvą ir pradėjo ritmingai kvėpuoti.

[kvėpė, iškvėpė.

Iš garso kolonėlių sklido švelni pianinu atliekama sonata. Pro šalį prasiskubino pardavėjas, lydintis klientę prie *Royal Worcester* vitrinės. Elizabeta pajuto, kaip šonu nurieda prakaito lašelis.

Reikia kaip nors sutramdyti panikos priepuolius. Reikia džiaugtis! Juk po aštuonių savaitių ji ištekės už vyro, su kuriuo susitikinėjo pastaruosius šešerius metus, ir pradės naują gyvenimą. Tad neturėtų nei pulti į paniką, nei nerimauti.

- Štai šitos gražios, Elizabeta.

Pakėlusi galvą ji pamatė močiutę, laikančią rankoje taurę iš *Waterford Crystal* kolekcijos. Išblizgintos šampano taurės paviršius laužė šviesą; pati taurė atrodė lygiai taip, kaip iš jos senelių komplekto.

- Gražios, - patvirtino Elizabeta, - bet man atrodo, kad Martinui patinka šiuolaikiškesnis stilius. Jis nusižiūrėjo *Riedel* šampano taures.

Mergina pajuto, kaip raudonis nudažo skruostus. Ji niekada nebuvo gera melagė. Tai jai labiau patiko šiuolaikiškesnis dizainas; Martinui nuspjauti į taures. Bet ji juk negalėjo imti ir išrėžti močiutei, kas jai patinka labiau.

- O tu geriau pažiūrėk, pakilnok, - pasiūlė močiutė, modama Elizabetai prieti.

Mergina išsižiojo norėdama pakartoti prieštaravimą, bet netarusi nė žodžio užsičiaupė. Žinojo, kas nutiks, jei močiutė susivoks, kad Elizabetai nepatiko jos skonis. Ji nieko nesakys,

žinoma, nes jai nebūdinga tiesiogiai reikšti nepasitenkinimą, bet jos lūpų kampučiai nusvirs, ir likusią dienos dalį ji užsisklęs savyje. Gal net neateis vakarienės arba užsimins apie širdies lašius.

Tai ne kas kita, kaip emocinis šantažas, močiutė tikra jo meistrė. Ilgus metus ji menkiausiu rankos krustelėjimu, užuomina apie skaudančią galvą arba apsilankymą pas gydytoją dirigavo Elizabetos gyvenime viską nuo didelių iki pačių smulkiausių dalykų. Nors ir suprato, kad ja manipuluojama, Elizabeta visada nusileisdavo. Taip buvo lengviau, ir ne taip jau svarbu, juodu su Martinu gers iš *Waterford* taurių ar iš *Riedel*, jei močiutė dėl to bus laimingesnė.

Tad, užuot laikiusis savo, ji atsistojo šalia ir pakėlusį taurę sutiko, kad rankoje jos svoris tikrai malonus, kad taurės idealiai tinka ypatingoms progoms. Įspraudusi pardavėją į kampaną, močiutė ėmė kamantinėti apie gamybą ir ar būtų įmanoma užsisakyti jų daugiau, jeigu kelios ateityje sudužtų.

Elizabeta stovėjo šalia ir mandagiai šypsojosi. Aplink tarp vitrinų sukiojosi pardavėjai, kalbėdami pagarbiu, prislopintu tonu. Kur pažiūrėjusi, matė puikius, trapius, neįkainojamus

daiktus, išdėliotus taip, kad patrauktų net pačią pedantiškiausią pirkėją.

Jos žvilgsnis nuslydo prie greta sustatytų krištolinių viskio grafinų. Prieš akis išplaukė vizija, kaip ji čiumpa stalelį ir apvertusi tēškia grafinus ant žemės. Vizija buvo tokia tikra, kad rankos susigniaužė, tarsi ji išties būtų girdėjusi dūžtančio krištolo garsą ir apstulbusių klientų bei pardavėjų šūksnius.

Elizabeta žingtelėjo atgal ir susinėrė rankas.

Ne todėl, kad baiminosi išties apversianti staliuką. Nieku gyvu ji taip nebūtų pasielgusi.

Mergina žengė dar vieną žingsnį atgal.

Abejonės prieš vestuves, – pasakė ji sau. – Nėra ko nerimauti. Visos nuotakos taip jaučiasi.

Išskyrus vieną. Pastaruoju metu Elizabetą kankino ne vien šis beatodairiškas, archajiškas impulsas. Praėjusią savaitę, per Karališkosios akademijos bičiulių draugijos pietus, ji vos su-tramdė troškimą užversti galvą ir surikti iš visų jėgų, kai senasis ponas Levišamas pradėjo kalbėti apie servetėlių kokybę akademijos kavinėje ir kad tai byloja apie *prastėjančius visuomenės standartus*. O vakar sulėtino žingsnį prie tatuiruočių salono šalia Karaliaus kryžke-

lės stoties ir pasigrožėjo rožės raštais ant peties merginos, sėdinčios prie registracijos stalielio. Jau buvo beeinanti vidun, bet atgavo sveiką protą ir prisiminė, kas esanti.

- Elizabeta, ar girdėjai bent vieną žodį? - paklausė močiutė.

Mergina atsitokėjo. Ir pardavėja, ir močiutė žiūrėjo į ją laukdamos atsakymo.

- Atleisk, močiute, užsisvajojau.

Senoji moteris meiliai patapšnojo jai per petį.

- Eime, apžiūrėsime *Wedgewood* porcelianą. Nutaisiusi šypsena, Elizabeta leidosi veda-
ma.

Jau buvo vėlyva popietė, kai ji grįžo į senelių Karaliaus Jurgio stiliaus namus Meifere. Po pietų močiutė nuėjo namo pailsėti, o Elizabetai teko susitikti su floriste. Pakeliui į namus ji užsuko į bičiulės Violetos butiką Noting Hile, o kai pravėrė namų duris, laikrodis jau mušė šešias. Nusitraukusi nuo peties rankinę, pradėjo rištis šaliką ir mautis pirštinaites.

Buvo antradienis, vadinasi, tuojau pasirodys Martinas. Antradieniai jis visada valgydavo pas juos vakarienę. Lygiai taip pat reguliariai

trečiadieniais žaisdavo sieninį¹, o penktadieniais vesdavosi ją vakarienės. Paskubėjusi ji dar spės atsigaiivinti prieš jam atvykstant.

Namų šeimininkė buvo tvarkingai sudėjusi Elizabetai skirtus laiškus į krūvelę ant staliuko prieškambaryje. Sukdama prie laiptų, ji greitai juos pervertė. Akį patraukė oficialus vokas, ir ji sustojo. Martinas buvo prašęs užsakyti gimimo liudijimo kopiją, kad galėtų paimti leidimą tuoktis. Savo vardu jis negalėjo užsakyti jos gimimo liudijimo. Elizabeta praplėšė voką norėdama įsitikinti, kad galiausiai turi reikiamą dokumentą. Dar vienas darbas bus atliktas.

Išlanksčiusi popieriaus lapą, ji greitai peržvelgė, ar viskas surašyta teisingai. Elizabeta Džeinė Meison, gimusi 1980 metų rugpjūčio 24 dieną, motinos pavardė Eleanora Metė Vitaker, tėvo...

Šalikas ir pirštinės išslydo iš rankų ant prieškambario grindų, o ji žiūrėjo į langelį, aiškiai pavadintą *tėvo vardas ir pavardė*.

Semas Blekvelas.

Kas, po velnių, tas Semas Blekvelas?!

¹ Angl. *squash*.

Jos tėvas buvo Džonas Aleksanderis Meisonas, gimęs 1942 metų sausio 16 dieną, žuvęs sudužus lėktuvui kartu su jos motina prieš dvidešimt trejus metus.

Čia kažkokia klaida, kitaip ir būti negali.

Elizabeta nukreipė žvilgsnį į uždarytas duris ilgo koridoriaus gale. Jausdama nemalonų sunkumą pilve, su liudijimu rankose pasuko prie jų. Senelio kabinete aidėjo žemas vyriškas juokas, bet pirmąsyk gyvenime ji nesivargino belstis.

- ia įvelta kažkokia klaida, - įsiveržusi pareiškė.

- Elizabeta, galvojau, kada pareisi, - tarė Martinas.

Sužadėtinis atsistojo ir priėjo jos pabučiuoti; jam šypsantis prie pilkų akių kampučiuose susimesdavo raukšlelės. Kaip įprastai, vilkėjo nepriekaištingą trijų dalių kostiumą, ryšėjo konservatyvų dryžuotą šilkinį kaklaraištį, tam sūs plaukai buvo tvarkingai perskirti sklusty-
mu.

Užuot atsukusi pabučiuoti lūpas, Elizabeta atkišo jam gimimo liudijimą.

- Pažiūrėk! Privelta klaidų, neteisingai įrašyta tėvo pavardė.

Trumpą akimirką Martinas nuščiuvo, paskui greitai metė neįskaitomą žvilgsnį į jos senelį.

- Tikėjaisi, kad nurodysi mano biuro adresą,
- ramiai prakalbo jis, bet balse buvo juntama įtampa.

Elizabeta dirstelėjo į jį, paskui - į nieko nesakantį senelio veidą ir suprato.

Jokios klaidos nėra.

- Kas čia dedasi? - plonu virpančiu balsu paklausė ji.

- Gal tu geriau atsisėsk, Elizabeta, - pasiūlė senelis.

Ji leidosi pasodinama ant odinio krėslu priešais didingą raudonmedžio stalą. Senelis palaukė, kol atsisės Martinas, tada prabilo.

- Bijau, kad tai ne klaida. Tas žmogus, kurį tu pažinėjai kaip tėvą, Džonas Meisonas, išties buvo tavo tėvis. Jis vedė tavo motiną, kai tau buvo dveji.

Akimirką buvo girdėti tik laikrodžio tiksėjimas. Elizabeta prasižiojo kalbėti ir vėl susičiaupė, nes neturėjo ką pasakyti.

Tėvų žūtis, kai jai buvo septyneri, pribloškė. Pradėjusi gyventi su seneliais, pirmuosius ketletą mėnesių raudodavo kas vakarą, kol užmigdavo. Ji brangino menkus vaikystės prisi-

minimus: *Steiff* meškiuką, kurį padovanojo tėvai, kai jai sukako ketveri, akmenėlius, kuriuos rado kartu atostogaudami, tuščią kvepalų buteliuką, kuriame kadaise buvo mamos mėgstami kvepalai.

Bet dabar senelis dėstė, kad žuvo tik jos patėvis, ne abu tėvai. Kad tikrasis tėvas, nepažįstamasis, kurio pavardė buvo įrašyta jos gimimo liudijime, gali būti gyvas ir sveikas.

- Kodėl niekas nepasakė man to anksčiau?

- Nes nebuvo būtinybės. Nesileisiu į smulkmenas, bet mes nenorime, kad tavo gyvenime būtų toks žmogus kaip Semas Blekvelas. Džonas Meisonas buvo tavo tėvas visomis prasmėmis, todėl nematėme reikalo judinti tuos dalykus, kuriuos geriau pamiršti, - atsakė senelis.

Jo kalboje buvo tiek daug prielaidų, tiek daug neigiamo vertinimo. Viskas nuspręsta už ją, net nepasitarus.

Elizabeta sugniaužė kumščius.

- Ar jis gyvas? Tikrasis mano tėvas?..

- Manau, kad taip.

Ji palinko į priekį.

- Kur jis gyvena? Ką veikia? Ar jis Londone?

Kaip galėčiau su juo susisiekti?

- Elizabeta, suprantu, kad tau šokas, bet kai viską gerai apgalvosi, neabejoju, sutiksi, jog ši žinia nekeičia tavo gyvenimo, - pasakė Martinas.

Elizabeta pirmą sykį pasisuko į Martiną.

- Tu žinotai.

- Kai pasipiršau, tavo senelis man pasakė.

- Šešis mėnesius žinotai ir nieko man nesa-
kei?

- Nepyk ant Martino. Aš prašiau jo nieko ne-
sakyti. Nemačiau prasmės dėl tokių niekų ga-
dinti tau nuotaikos, - įsiterpė senelis.

Dėl niekų? Dėl *niekų*?

- Man trisdešimt metų. Manęs nereikia ginti.
Nusipelnau žinoti tiesą. Tai, kad mano tėvas
gyvas, nėra *niekas*. Tai, be jokių abejonių, yra
šis tas.

Martinus nesmagiai pasimuistė. Senelis įsi-
rėmė delnais į odinę užrašų knygą ant stalo ir
nužvelgė anūkę.

- Mes padarėme taip, kaip manėme esant
geriausia tau.

Dažniausiai išgirdusi tokį senelio argumentą
ji atlyždavo. Seneliai priglaudė ją, kai žuvo
tėvai, ir nėrėsi iš kailio, kad tik jos vaikystė
būtų laiminga. Leido į geriausias mokyklas, ėjo

į mokyklos vaidinimus ir rečitalius, tėvų susirinkimus, vežė atostogauti į Italiją ir Prancūziją – nors močiutė skundėsi širdimi ir silpna sveikata. Elizabeta išsiugdė stiprų pareigos jausmą ir ryžtą, kad niekada nebus našta.

Jai puikiai sekėsi mokykloje, paskui ir universitete. Ji negriždavo namo vėlai ar išgėrusi. Niekada neturėjo vienos nakties romano! Netgi būsimas jos vyras buvo patvirtintas senelių antspaudu, nes dirbo senelio teisinių paslaugų įmonėje.

Ji tiek daug jiems skolinga, tiesą sakant, už viską. Bet turi būti sąžininga pačiai sau. Šis jų poelgis tikrai neteisingas.

– Sprendimą reikėjo priimti man pačiai. Neturėjote teisės nuo manęs to slėpti.

Elizabeta pakilo ir išėjo iš kambario bijodama pasakyti per daug – iš įsiūčio ant liežuvio galo sukosi galybė bjaurių žodžių. Jau būdama koridoriaus viduryje išgirdo Martino balsą.

– Neskubėk, Elizabeta.

Vyras čiupo ją už alkūnės. Ji piktai pasisuko į jį, ištraukė ranką.

– Nedrįsk aiškinti man, kad nusiraminačiau arba kad tai nesvarbu, Martinai....